Any II.—Núm. 16 17 de Febrer de 1914

L'HEREU

L'atracció del día - MELLER LERROUX:—*Ven, ven y ven...*

CONVERSA SETMANAL

ELS lerrouxistes han tornat novament a posar de relleu la seva intransigencia i la seva incultura. ¡Quina deshonra per a Barcelona! I lo més trist és que en Lerroux, que ha sigut i és el mestre dels que a la sortida del miting maurista intentaren assessinar a l'Ossorio, continui honrant-se amb l'amistat dels ministres de la Corona. Perquè ningú podrà negar que entre en Lerroux i en Dato, existeix una gran amistat. No cal parlar dels prohoms del partit liberal que no s'avergonyeixen d'anomenar públicament an en Lerroux «mi amigo Alejandro». I no creieu que'ls polítics de Madrid professin un gran afecte an en Lerroux; no és per simpatía que accedeixen als seus desitjos i a les seves imposicions, sinó per por.

A Madrid estàn creguts que és l'amo de Barcelona i que aquí gosa d'un gran prestigi. Ah! si'ls barcelonins fóssim un xic més patriotes, com inutilitzaríem a l'home més funest i més dolent que figura avui en la política espanyola. Perquè, vergonya és confessar-ho: en Lerroux no més te partidaris a Barcelona. A Catalunya no té opinió ni en el reste d'Espanya tampoc. Nosaltres, doncs, podríem enfonzar-lo i donar-li 'l càstic que's mereix. Si en Lerroux anés perdent eleccions, la part sana del lerrouxisme (que per cert és molt petita) l'abandonaría, perquè veuría ben bé que tots els ciutadans honrats s'unien per a combatre el seu ídol. Li quedaría no més els que pretenen imposar els seus ideals per medi del punyal i del revolver. Aquests elements sí, que mai abandonaràn an en Lerroux. No caben en cap més partit. Potser abans eren ciutadans honorables i bons, però avuí tenen l'esperit tant sadollat de radicalisme, que són violents i intolerants per temperament. Els homes polítics són sembradors de idees; els uns escampen bona llevor i els altres l'escampen tan dolenta, que pobres d'aquells que desoint la veu de la conciencia, han permés que arrelés en el seu cor. Els veritables lerrouxistes són dolents, ¿però qui són els responsables de la seva intransigencia i de les seves malifetes? En Lerroux i tots els polítics de Madrid que l'han ajudat.

Per a que pogués combatre el catalanisme que anava extenent-se arreu de Catalunya i per a que pogués ensenyorir-se de les masses obreres, podía impunement calumniar als homes més eminents de nostra terra, i fer l'apología del crim i del robo. I els nostres obrers que estàn identificats amb la seva funesta i destructora política, per força han d'ésser impulsius i violents i han de recurrir a l'arma homicida quan se veuen impotents per deturar una corrent d'opinió que'ls pot ésser desfavorable.

Si en Lerroux tingués dignitat i conciencia s'avergonyiría de la seva obra. Ah! Lerroux, compara la teva joventut amb la nostra...! Tú has sembrat odis; nosaltres hem sembrat amor. La joventut que't segueix té desitjos de destruir i té constantment la blasfemia als llavis, i no sab veure en cada home un germà seu, sinó un enemic; la nostra, escorcolla 'ls arxius per a conèixer el passat gloriós de Catalunya, és rica de idealitats; segueix la tradició gloriosa de nostre art i de nostra literatura; forma orfeons per a vulgaritzar i enaltir les dolçes cançons de la patria; ompla les aules de nostres Universitats; pensa, medita i estudía i si va a l'extranger, no fuig com la teva joventut, perseguida per la justicia, deixant un rastre de malvestats i felloníes, sinó que hi va per enriquir el seu esperit i 'l seu intelecte, i retorna a la patria anyorada a oferir-li els fruits del seu ingeni.

¿Quina és la teva obra, Lerroux?

¿Què has fet en benefici de Catalunya?

Res, absolutament res; has sigut destructor com una torrentada.

Quants homes per culpa teva 's troben avui reixes endins, privats de llibertat, i quants també degut a les bales o a l'acer fraticida han clós els ulls per a sempre!...

¡I amb tú, home funest, que simbolitzes la pertorbació, l'odi contra tot lo català, la brutalitat i la violencia, ha pogut unir-se l'esquerra catalana? Ah! pobre esquerra, còm t'has de veure per la inepcia i la vanitat dels homes que't dirigeixen!...

¿Què has fet, esquerra catalana? T'has venut per un plat de llentíes, per unes quantes actes que potser te donaràn els vots lerrouxistes!...

Mes, ai!... que caurà sobre vosaltres, l'anatema de tot un poble...

Per a combatre'l pacte monstruós de l'esquerra, cal que'ns apressem a lluitar coratjosament i amb entusiasme. Siguem optimistes. Nosaltres vencerem, perquè tindrem l'ajuda de tots els bons catalans. Però cal no adormir-se i no confiar massa en la victoria que segurament assolirem. Es necessari que despertem a tots els catalans que encara dormen i esperen la vinguda del Messíes. Es convenient que'ns convertim en apòstols, que diguem en veu ben alta per a que tothom ens senti que'ls únics que podem combatre i aniquilar els lerrouxistes, som els regionalistes. Que la Lliga Regionalista, anirà a la lluita amb la bandera ben alta i ben dreta, desplegada als quatre vents, per a que la vegi tothom que vulgui veure-la. Persuadim als electors de Barcelona, que votar a l'esquerra és votar an en Lerroux i que donar el vot a les demés fraccions polítiques que presentaràn candidatura en les vinentes eleccions llegislatives, es contribuir al triomf del lerrouxisme.

Catalans!... voteu la candidatura de la Lliga Regionalista, procureu que també la votin tots els nostres amics, feu propaganda, convenceu els indiferents, demostreu que sou dignes fills de Catalunya!...

Ensorrem al lerrouxisme que simbolitza la barbarie i la incultura, i convertim-nos en defensors dels ideals de la Lliga, que són els que donen i donaràn díes de gloria a Catalunya.

CIVERETTA.

De cop i volta

Cad'any trobo més estrany
que's celebri 'l Carnestoltes,
quan s'ha probat cent mil voltes
que's fa Carnaval tot l'any.
Polítics cara-girats;
moralistes distingits
que van a l'*Edén* de nits;
senyors ricatxos *quebrats;*
escriptors *originals*
que no volen ser plagiaris;
follets, revistes, d'ïaris
que són *orgues*... de fer rals;
la dòna que s'enfarina
i dú la cara estucada,
que estant ja fa temps casada
vulga passar per fadrina;
noies que's prenen amb calma
(diuen) això del casar,
i *ties* s'han de quedar
perquè, doncs, no passa *un'alma;*
el vell-vert que fent *tintines*
i volent fê 'l jovenot,
se tenyeix sempre 'l bigot
i recorre tots els *cines;*
tipos que enjegan al diastre
als que a la moda no van,
i els trajos van estrenant...
però, no paguen mai cap sastre;
gent que deixa un pis tercer
perquè de pujar n'hi hà un fart,
i s'enfilen a un pis quart
per no pagar tant lloguer;
(i fent veure a sa manera
ser de *posició elevada,*
tenen més d'una vegada
lo més calent a l'aiguera);
els que diuen molt formal
que del séu Banc van i venen,
sent aixís que'l *banc* el tenen
al Park o a la Plaça Real;
families que (jo'n conec)
volen als istius fê'l ric,
i istiuegen a Montjuic
i viuen al Poble Sec...
Tots aquests van disfreçats,
cada un, respectivament,
de polític conseqüent,
lliberal dels avençats;
d'avars que, gastant agalles,
ni estalviant fan la *viu-viu;*
puix certs estalvis (ja's diu)
fan malbé les estovalles;
d'home de costums molt bones;
de dòna molt de sa casa
que no li empeten la basa
an ella les males-dònes;
d'autor model; d'eminencia;
de símbol de l'elegancia;
de cavaller d'importancia;
de magnat de l'opulencia...
Els tenoris poca-soltes
que fan l'*os* anys i més anys
i sols reben desenganys,
també són uns Carnestoltes.
No parlem de les disfreces
per força, que no fan riure:
són els que, per poder viure,
disfreçats guanyen les besses.
Els empleats, en general,
d'uniforme estàn conformes
en que tots els uniformes
són trajos de Carnaval.

. . . . . .

Per' xô trobo molt estrany
que hi hagi qui s'escarrassi
per' que'l Carnaval bé's fassi,
siguent Carnaval tot l'any.

PEPET DEL CARRIL.

—¡Dolent, quina manera de llençar el pà; quan seràs gran no'n tindràs!
—Ni jo volguer-lo; sería massa sec...

Fruita del temps

Els aspirants a Pares de la Patria comencen a recorrer els districtes.

Naturalment que no ho fan pas per sport, puix la majoría d'ells si poguessin alcançar que's fes us en favor seu de l'article 29 esteu segurs que's quedarían ben tranquils a casa, sense preocupar-se poc ni molt dels electors. Però això de tenir rivals!...

I ja me'ls veieu carretera amunt i avall amb el flamant automòbil—traste imprescindible quasi per a alcançar l'acta—fent esparverar els ases ignocents i poc europeisats que fins aleshores s'havíen cregut ser lo més lleuger de la terra.

Visiten pobles i poblets i als més importants hi donen un miting. Els pagesos s'escolten als oradors amb la mateixa bona fè que a l'arrenca-caixals el día de la fira.

—I vostè, senyora, ¿no's posa careta?
—Ai, no; ¿encara no vaig prou tapada?

No us ofengueu de la comparació, els que hagueu de fer propaganda. Jo'm limito a dir la veritat i si voleu, fins hi anyadiré que vosaltres en teniu la culpa de que no facin distinció entre el vostre pompós discurs i el del que ven especifics per al mal de caixal i la sordera. La raò es clara: aquests *doctors* els hi parlen d'herbes medicinals i greixos miraculosos quins noms poc havíen sentit mai i els hi diuen que han vingut d'unes terres en les que, si mai se trobessin sense masovería, no l'hi anirían pas a buscar. Vosaltres feu una cosa semblant: els hi claveu tot el repertori de paraules enravessades i al cap d'avall, naturalment, es queden com el moro del sermó, o pitjor tal vegada.

La pobra gent no hi està feta an aquests espectacles i encara que aplaudeixin no cregueu pas que'ls hagueu convençut. Són els vostres crits i gesticulacions extranyes lo que'ls ha fet juntar les mans; no les idees exposades (si és que n'exposeu).

Recordo que una vegada després del discurs d'un fogós orador combatent el caciquisme, se m'acostà un pagés i'm digué tot satisfet: «realment te raò aquest senyor; ja aniríem millor, ja, amb això del catecisme». De què li anaven a parlar an aquell home amb paraules rebuscades si ell no tenía conciencia de cap més *coacció* per part de l'estat que'l pago dels impostos i la de volguer fer anar per força tots els xicots a estudi; i encara això darrer perquè l'adroguer n'hi havía parlat una vegada.

Jo crec que al poble se li ha de parlar amb llenguatge si voleu depurat de mots estrafets, però senzill i plà, i no fent-lo servir unicament per a aconseguir una acta, sinó per a ensenyar-li a estimar la Patria i els seus atributs essencials—tals com la seva llengua, el seu dret i el seu art—per damunt de tot; ensenyar-li a distingir entre'ls que pidolen els vots per a satisfer vanitats i concupiscencies personals i els que prometen i alcancen quelcom més que ponts i rellotges per als municipis.

I un cop passades les eleccions fóra lloable que's fes obra més positiva en lo que's refereix a cultura, sobre tot en aquests pobres districtes anomenats despectivament rurals, ont encara, els més il·lustrats us parlen d'una *nació espanyola* dividida en quaranta nou provincies, i s'usa l'arada romana al camp i els cartells a l'escola.

Als que portin a cap aquesta obra, mereixeràn per ara, la simpatía i més tard, el vot de

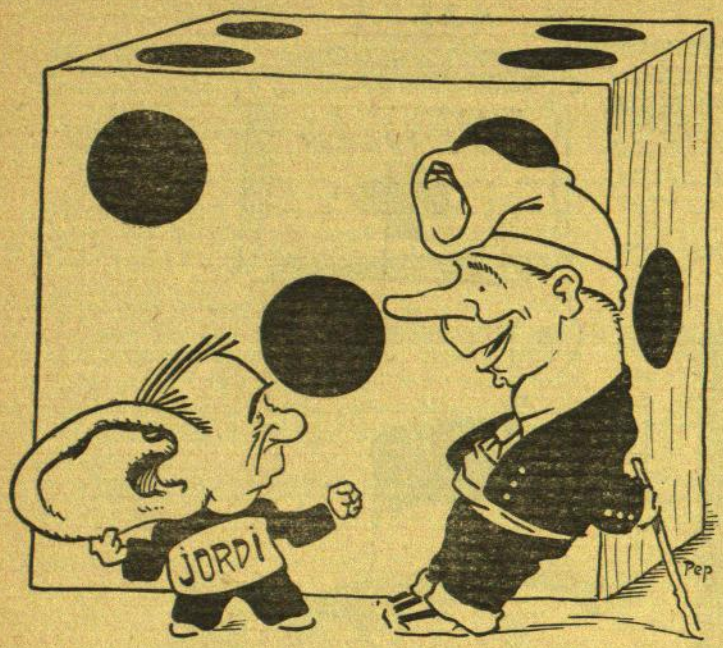
L'HEREU ESCAMPA.

ADVERTENCIA Novament preguem a tothom, corresponsals i col·laboradors que llegeixin la CARTERIA. Als primers els hi recordem que qui deu ha de pagar, i als segons que nostre setmanari no es una funeraria.

L'Administrador

L'Hereu.—¿I cóm se li ha ocorregut, Sr. Pich, inspeccionar les cases de socors?
En Pich.—¡Home! bé hem de tenir compassió per a les nostres víctimes!...

Jordi.—¿Que no ho veus, HEREU, com m'estiren l'orella?
HEREU.—Deu ser per massa burro.
Jordi.—Sí, burro... Per massa *monte* i *bacarrat,* deus voler dir.

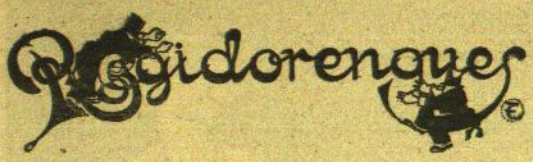

Carnestoltes

Perquè porta el calendari
que dijous, és *dijous gras,*
tothom diu que ja s'acosten
els dies de carnaval
i ja's fan balls de disfreces,
i's preparen molts *assalts,*
i les modistes no paren
de cusir i retallar
tota classe de llustrines
de colors molt virolats,
i'ls fabricants de caretes
casi no donen l'abast,
i'l deu *Momo* se deixonda
els picarols fent sonar,
mes, jo crec lo que els vells diuen
que's Carnestoltes tot l'any,
puix no hi ha ningú que's mostri
lo que és, amb sinceritat.
Qui més qui menys, du careta
i vestit que no li va:
el polític tarambana
al candelero enfilat
va disfreçat de ministre
puix se nota ben pel clar
que la casaca luxosa
li ve ample i no li escau.
Per en Lerroux, d'ençà que usa
bon *auto* i regenta un banc,
i porta anells que espurnegen,
i menja en bons restaurants
i viatja tots els dies
en coches *sleepin-car,*
per ell, sí, que pot ben dir-se
que tot l'any és dijous gras,
mes, els pobres que'l segueixen
obedients, com un remat,
pot, sense error, afirmar-se
que van disfreçats de xais.
La aristocràtica dama
que, quan el teatre ha acabat,
va a veure ballar el *tango*
en els salons del *Royal*
i perque té *pell groixuda*
ja no tem un costipat,
anc que no porti careta
(perquè cap falta li fa)
no'm negareu que és disfreça
que va amagant excitant
la immoralitat més crúa
sota un mantell de pietat.
El periòdic que's llença
a la venda del mercat
baix un títol respectable
buscant aixopluc i ampar
per veure si la butxaca
pot omplenar-se de rals
i quan veu que l'èxit falla
per manca de gracia i sal,
i per fer economíes
va regirant els encants
per veure si *clixés* troba
per estalviar-se gravats,
i un cop els troba, els publica
amb el cinisme més gran
borrant de l'autor la firma,
tal, com si la propietat
artística fos un *mito*
que'l còdic no condemnàs,
no podrà ningú negar-me
que eix paper va disfreçat
de... de... de... fins la ploma
se'm nega a dir de què hi va.
Caretes d'hipocresía
tapen la sinceritat,
ja ningú *dona la cara,*
que la procura amagar;
pateix del mal de disfreça
nostra pobre humanitat,
ningú lo que és, vol que's veja,
tothom molt més, vol semblar
perxò és que del Carnestoltes
ja no'n faig gens de cabal
quan veig ben clar, per desgracia,
que és Carnestoltes tot l'any.

CABALER.

Correu tots a tancar les botigues,
correu tots que ara arriba en Fusté,
d'esclofolles de nous i d'ortigues,
catifeu-li corrents el carrê.

Que s'avisi a les monges i frares
que's disfrecin depressa, al galop,
i se'n vagin a casa dels pares
a buscar-se una gorra de cop.

Ve menjant-se, sucada amb ai-oli,
una llesca de pà mig ressec,
i a la llum flamejant del petroli,
catacrec... catacrec... catacrec...

Si al Saló varen dur-lo les dretes
¿què vol fer-hi un gorraire allí dins?
ans que tornin tocar les cornetes
en Fusté ballarà garrotins.

PEP DE L'OLI.

* * *

"La Celestina" d'En Pedrell

Nostre distingit amic, el brillant escriptor de *La Vanguardia*, senyor Escofet, ha llençat l'idea de que s'estreni al Liceu «La Celestina», de l'eminent mestre Felip Pedrell.

Són justíssims els desitjos de l'esmentat escriptor i creiem que l'empresa del Liceu no posarà cap obstacle per a que l'il·lustre autor de «Els Pirineus» pugui deixar-nos fruir de les belleses que conté la seva notabilíssima obra.

Sería injust que a un teatre aon s'ha donat acullida a obres vulgaríssimes d'autors ex trangers, no pogués representar-s'hi una obra de l'empenta de «La Celestina».

Es hora ja que'ns adonem de la injusticia comesa, i que'ns apressem a reparar-la.

En Pedrell que és una gloria llegítima de Catalunya, no s'ha de veure postergat per músics analfabets, que enlluernen amb melodíes facils al públic *bon enfant*, que acudeix al teatre a passar l'estona, sinó que se li han de donar facilitats per a conèixer els fruits del seu ingeni.

Ens adherim als desitjos del notable escriptor senyor Escofet i li oferim la nostra humil cooperació, desitjant poguer veure aviat a l'escena del Liceu, la figura venerable del més gran dels nostres músics, aclamat entusiàsticament pel seu poble que ha comprès a la fí la seva gran injusticia.

BEMOL.

* * *

Joc de paraules

El que roba l'arroba de roba,
no roba l'arroba que roba la roba.

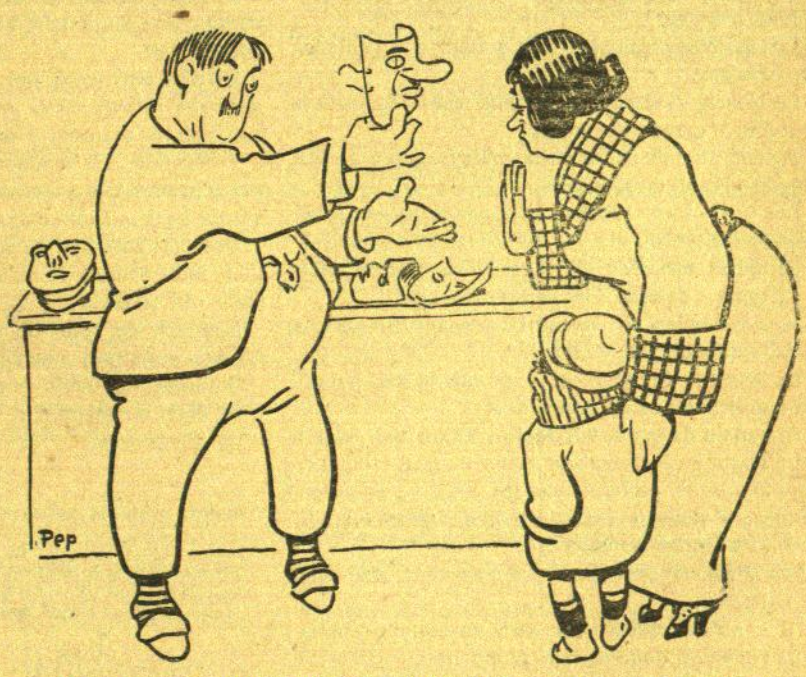
En cap cap cab,
lo que cab en aquest cap.

A n'en Mata,
el treball no'l mata;
lo que'l mata,
és la mata.

En Manel, home tranquil,
a n'en Mil va comprar mel,
i digué trobant-la un fel:
—Molt mala mel ven en Mil.

En Pau, que manobra fou,
fent un pou va perdre un peu,
i a un amic digué l'Aléu:
—Piu, en Pau té un peu al pou.

ESCURA CALAIXOS.

—Vaja, aquesta carota, perquè és vostè, li posaré a quaranta cèntims.
—Ai, no, no; si és més atrotinada que'l *¡Cu-Cut!* i no més val dèu cèntims.

—¿Ens coneixes amb aquesta disfreça?
—Are sí que us conec... abans no us coneixía.

Sabis de café

¡Que'n conec!

Les tauletes dels cafès i dels bars són verdaderes càtedres.

La ciencia moderna's manifesta més a la *Maison* o al *Royal* que en les aules.

A cada glop de café's desenrotlla un tema; a cada pipada's resolt un problema.

Les grans idees queden plantejades en els marbres de les taules.

¡Quàntes fórmules d'invents desapareixen amb les fregades de drap d'un moço de café!

¡Que'n voleien de descobriments per l'atmòsfera viciada dels cafetins de barri!

La llegenda de molts sabis de café té més potencia que la palanca d'Arquímedes.

Al voltant de qualsevol taula rodona del *Suís* o del *Condal* se corretgeixen obres de text, s'inutilitzen plànols, se perfeccionen les arts, se reformen Còdics, s'ataquen institucions, se *reventen* autors... i's funden setmanaris.

Les qüestions polítiques, principalment, ragen de les cafeteres.

Hi ha sabi d'aquests que amb un platet de sucre i una cullereta, dona solució a una crisi.

Fent la copeta d'estudiant al *Lyon d'or*, se fa caure un ministeri.

I en el fons d'una taça, ¡quants sabis del *Rhin* hi troben la república!

De sabis de café sé que, amb un cop de puny al cantó d'una taula del *Café Español*, han donat un cop d'Estat.

Un sabi parroquià del *Café del Recó*, el moço del billar i l'abocador, arreglen la qüestió del Marroc en cinc minuts... i amb *tres cigalons*.

Trascendentals conflictes entra nacions extrangeres perden tota sa gravetat a l'*Ideal Room* sense vessar sang... (però derramant rom).

Una particularitat: en els cafès de barri, els sabis de la taula rodona de més aprop del piano són més sabis que'ls altres.

Abunden en tots els cafès, bars i cervecerfes aquests pous (secs) de ciencia.

Sinó que són sabis de nit: de les dèu per amunt.

De dies, no saben rès.

¡Que'n conec!

L'Hereu de La Garriga.

La primera bastonada va per a l'administrador de L'Hereu.

Aquet noi és una fura; no pensa més que en quartos, ni somnía més que en diners.

Ara les ha empreses contra els corresponsals de fora que reben el setmanari, el venen i no'l paguen.

I ell vol que paguin; i el xicot té raó i ell m'amoina i jo no sé com desempellegar-me d'aquet Villaverde que s'ens ha ficat a casa i... i... i acaba per convence'm de que un bon hereu ha de treballar llur patrimoni.

I jo li demano una llista d'aquells corresponsals i li prometo una bastonada amb el *nombre y domicilio de los autores*.

¡Ah! me'n descuidava; i an ell li prometo la cartera de Hisenda així que'l Rei m'encarregui la formació de Ministeri.

Que serà d'avui a demà.

Segons llegim, als delegats de policía se'ls ha repartit uns carnets per a que

«... sepan taxativamente cuales son sus atribuciones, pues a lo que parece se ha implantado la nueva organización sin que aquéllos conozcan en concreto a que atenerse para el desempeño de su cometido.»

Així's, ja comprenem lo que passà diumenge.

Mentres les kàbiles tiraven contra l'Osorio, la policía examinava els carnets per a veure si'ls tocava intervenir.

I que'l *tiroteiu*, com deien a muntanya, pels anys 71 al 78, va ser granat.

Varen tirar-se uns quaranta trets.

I tampoc això és motiu perquè la *poli* fes acte de presencia.

Hi hà llocs aon se fa trenta i quaranta, i com si tal cosa; la *poli* no hi va pas.

I la llei tant és llei a casa com al carrer.

Després de tot, quan un governador tira telegrames com el d'En Milà que demostren un *concepte degenerat* del decoro públic, còm se pot privar a uns ignocentons lerrouxistes que tirin uns trets que no són més que la expressió d'un *concepte degenerat* del principi de llivertat?

Encara hi ha babaus que pensen que'l senyor Andrade té de dimitir.

I ca, home! quan un governador té disposats per a impedir un fet, segons ell mateix diu, 290 agents, la brigada dels forasters i la brigada dels anarquistes, i la... i la.. i la mare! vaja, i el fet es realitza, és quan no ha de dimitir.

Ubinam gentium sumus? Ja ha caigut el llatí!

Si el fet s'hagués impedit sí que hauría hagut de tocar el dos.

Si no, ja l'hauría destituit en Lerroux.

El *Cucut* va molt perdut;
¿molt perdut es el *Cucut*?
Jo no sé si ho és o hi va,
perquè no'm dóna la gana,
prò que parli l'*Or y Grana*
que pot ser ens ho dirà.
doncs ¿què hi hà?
Doncs hi hà que una estisora
se'n ha endut una *senyora*.

La maror que hi ha entre els jaumins em té 'l cor robat.

Dies enrera va ser aquí el Marqués de Tamarit, delegat pel de Cerralbo per a arreglar aquet safretx.

I va entornar-s'en amb el cor robat també.

I amb la qua entre cames.

Es lo que ells diuen:—Don Jaume no hi entén en qüestions locals.

I és lo que jo dic:—Sí que entendría bé les nacionals!

S'en recordeu d'en Carner, Corominas i C.ª?

¿I d'aquella marca de fàbrica que plantaven en tots els seus mitings?

¡Ben alta, ben dreta, ben sola!

Vosaltres us pensaveu que's referíen a la bandera, ¿veritat?

Doncs, no's referíen a la bandera, sino a la bandarra.

Qué es amb qui van.

La *Cuca-llum* també *pic*...a.

S'ha posat a fer la competencia an En Rosés, i cerca cataus per tot.

I el cas és que troba els mercats sens inspectors ni revisors de carns, i els dispensaris sense els metjes, i les brigades sense *peons*.

Sí, sí, trobar rai, ja trobarà. Fins una mosca al plat, si bada gaire.

En quant a fer-los res, no besquegin, no'ls farà res.

Tots els culpables són amics seus.

Ja hi ha dós regionalistes més a Espanya. Si avencem que és un gust...

L'un és el Rei, que amb son discurs a l'Academia de Bones Lletres, de Sevilla, ha reventat an en Royo Vilanova. I de pas an aquell Meco de Lourizán.

I l'altre un nebodet meu de quatre anys que quan li pregunto ¿què ets tu, regionalista? ell me respòn sempre:

—Ti, gingionimista.

En Lerroux ha anat a conferenciar amb en Dato.
Es natural; són *idóneos*.
Després ha anat a beure's un xato de Xerès a Xerès.
També és natural, perquè també són *idóneos*.

Al *Correo*, se li va encomanant la ètica dels seus aliats.
Llegeixin:

«Y conste además que no concedemos, ni concederemos nunca que *el partido jaimista* en Barcelona haya tenido pacto ni inteligencia la más mínima con los asesinos de San Feliu...

¿Volen més barra? Això que tot just fa quatre dies de les votacions de les tinencies.

El *Poble Català* faría llàstima si no fes fàstic.
Prou s'escarrassa, com sos confrares *El Correo* i *El Progreso*, en justificar el pacte de Sant Gervasi, però debades.
Els tres aliats contra la «Lliga» fan foc convergent, però els trets els surten per la culata.

—¿Aquesta carota t'has comprat? Fuig, home... te pendràn per nacionalista.

Totes les persones decents de Catalunya, els escupen a la cara als fautors del pacte de Sant Gervasi i tothom pensa què pot amagar-s'hi darrera d'aquesta necessitat de la immunitat parlamentaria dels Presidents de tantes cases i tantes coses.

En Trinitat Monegal ha marxat també darrera d'En Suñol.
I sé que un cop proclamades les candidatures seràn molts més els que marxaràn.
I és que a les clavegueres sols hi poden viure les rates.
¡Catalanistes republicans honrats de l'esquerra, tingueu seny!
Quan aneu a votar, penseu en la Catalunya de nostre comú amor i en «El alma en los labios» de nostre horror comú.
I aleshores, voteu com catalans.

Parlaven de democracia?
L'esquerra, homes, l'esquerra.
Els seus *guixaires* no fan pas rès que no ho consultin al poble en qui diu que resideix la sabiduría.
Sinó que ho digui en Peret amb aquella cèlebre votació, amb col·legis amagats.
I en Lerroux amb la confecció de candidatures.
I tots plegats amb el pacte de Sant Gervasi.
En que no sabem si en Lerroux s'ha fet esquerrà d'en Peret o en Peret esquerrà d'en Lerroux.
Perquè lo que és an en Carner l'han posat al mig dels quartos.

En Lerroux, amb en Peret,
diumenge, al Passeig de Gracia,
ballaràn un minuet
del bras de la democracia,
fent parella amb en Jaumet
qui durà l'aristocracia
vis a vis amb en Lluiset.

Cuca-llum se n'és tornat
clerical de cop i volta,
puix que va fer de padrí
a un noi, a Santa Madrona,
i diuen els que ho han vist
que fins va besar l'estola...
Diu que entre mig d'aquells llums
de cera, feia patxoca
l'espurnejar del llum seu
dintre de l'esglesia fosca
contrastant amb la negror
de les fumejades voltes
que'ls seus amics electors
van empastifar, llavores
del juliol de l'any nou
en la *setmana gloriosa*.
En *Cuca-llum* s'ha tornat
una llantia de parroquia!

La reunió d'esquerrans al carrer de Pelai, va ser un èxit.
¡Quina pedregada va caure damunt

dels Perets i C.ª que s'han barrotat el catalanisme esquerrà!

Lo que és l'Esplugas i en Salvà, els hi tiraren uns còdols que esparveraven. ¡I com suava en Peret! ¡i com espeternegava en Carner!

¡I quin fàstic feien aquell parell de Judes!

Apa, nacionalistes; llenceu aquests homes i recomenceu-la la esquerra, la vera esquerra catalana.

Ja us ajudarem.

Are vaig a veure si a l'Ajuntament llegeixen L'Hereu.

Fa uns quants mesos que la carretera de Cân Tunis és propietat d'en Sagnier, vui dir d'en Miró i Trepat, vui dir de la Companyía de Tramvíes, vui dir de tothom menys dels pobres obrers que han d'anar an aquelles fàbriques.

Hi ha dies que sols hi treballen set homes en canviar les víes, i és clar, s'ha de fer transbordo.

¡Però quin transbordo! n'hi ha hagut a 150 metres de distancia i gracies si a l' arribar l'un trobem a l'altre.

Si fos l'arreglo al Passeig de Gracia haurían posat desvíos, però els treballadors que van a les fosques al treball, que's pengin.

Ja dormen els seus redemptors.

Apa, doncs *cuques* regidorenques de tot *ordre, familia, genre i especie*, a vetllar pels pobrets que paguen, estàn mal servits i callen.

A Cân Tunis, dimecres en el primer *tram*.

Jo ja miraré si veig la *llum* de la *Cuca* o la *Cuca* de la *llum*.

Que és més llum que Cuca.

Ja ha sortit! ja ha sortit!

¿Qui? ¿Què? ¿Quod?

Un ai-oli o mistela o com vulguin dir-li.

Jo en diría un *poti-poti*, perquè... veiam si vostés m'ajuden a entendre-ho.

Uns redactors del *Correo Catalan*, reben d'aquest, l'ordre de fundar un setmanari per a combatre a *La Trinchera*, perquè el *Correo no pot, no vol, o no gosa* fer-ho.

Uns redactors de *La Trinchera* que no estàn conformes ni amb *La Trinchera* ni amb *El Correo*.

I el Rvnt. Lisbona, o el *Pare Rotativa*, segons ells li diuen, que és qui durà el *tinglado*.

O sía, que are hi haurà jaumins de 1.ª, 2.ª i 3.ª classe.

I que ja comencen a treure's els drapets al sol.

I que nosaltres riurem molt, perquè tots tres tenen la mateixa finalitat.

Combatre a la Lliga.

Diu *La Vanguardia*, parlant del mitin maurista de Madrid:

«El señor Hormaechea, de la Juventud maurista de Madrid, comienza lamentando que las gentes honradas no se apartaran de quien en pleno Parlamento admitió teóricamente como lícito el atentado personal.

No sé — dice —si la libertad se ha hecho conservadora; lo que sí puedo afirmar es que el crimen se ha hecho republicano.

Censuró al señor Lerroux, que después de hacer propaganda en favor del reparto social, posee un hotel en la calle de O'Donnell, lo mismo que Pablo Iglesias tiene otro en El Escorial.»

—¡¡¡Visca la llibertat!!!

—¿Quina?

—La de fer lo que un vulgui.

Nosaltres ja no'n fem cas d'això, sobre tot des de que *La Vanguardia* es dedica a donar bombo als regidors lerrouxistes, que segueixen el camí d'en Lerroux.

I van per aquests mons de Deu a pescar *hotels* i actes que'ls amparin.

Epígrama

—Que no't trobes bé, Pascual?
veig que vas perdent el greix...
—Les costelles me fan mal.
—Això rai, menja de peix.

EUDALD SALA.

—¿Que no'ns coneixes, *Alacandru*?
—En Lerroux.—¿Quin és el mestre que no coneix els seus deixebles?

EXPOSICIÓ CASANOVAS

Jo no sé perquè un artista com en Casanovas, que ho fa tant bé, ha d'exposar les seves obres.

Creieu, cavallers, que és una *probocación*. Si no hagués tingut la mala pensada de valdre's del marbre per a plasmar tantes belleses, que exposa actualment al Fayans Català, dissimuladament me n'hauría endut alguna de les seves bellíssimes esculptures. I quin bé de Deu de cares maques! Però no ho vaig fer perquè pesen massa, i per no comprometre a les simpàtiques dependentes del Fayans. Jo no sé còm s'ho fa en Segura per tenir unes noies tan maques!... mireu que en aquella casa tot és bonic i continuament hi ha exposició d'esculptures viventes!...

Doncs, per no comprometre-les, no vaig portar a cap l'idea que tenía de fer desaparèixer el relleu de «La joventut i l'amor» i'l capet de Teresa...

Perquè, creieu que és molt trist, veure coses tan maques i no poguer adquirir-ne una.

Jo, pobre de mi, que soc un trist mortal que, ai! estic mancat de quartos, no puc comprar-ne cap, i si ho fes la pobre dispesera sería víctima de les meves aficions artístiques.

Prou que pateix, pobre dòna, cada mes, per a cobrar la mesada, els pocs quartos que jo li dono a canvi d'una cosa que ella en diu escudella, i que jo en dic alimentació de dispesera, que és la cosa més insubstancial de la terra.

Al menys, ja que jo no puc adquirir-les, les adquireixin els que tenen medis per a fer-ho.

Creieu, cavallers, que valen la pena i que acrediten an En Casanovas d'esculptor eminent.

Mes ai! són tants en aquest món que tenen diners i mereixen menjar l'escudella que'm dona cada dia la dispesera...

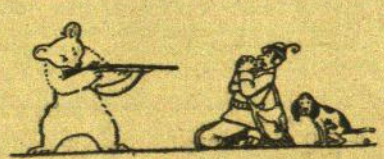
EXPOSICIÓ K-HITO

Sabíem que a Valencia s'hi feia bona fruita, i flors de dolç perfúm i que sota d'un cel blau purísim verdejaven taronjers, però no sabíem que hi havíen caricaturistes tan notables com el que firma amb el seudònim de K-Hito.

Té exposades, a la sala Esteva, un bon nombre de caricatures, amarades totes elles de un sà humorisme, que logren fer somriure i pensar a l'hora. Algunes d'elles són graciosíssimes i molt justes de color. Examinades en conjunt, s'observa l'influencia de dos caricaturistes nostres, no estant per çò mancades d'originalitat i de fina observació.

Felicitem a nostre simpàtic hoste i desitgem que la seva notable exposició obtingui l'èxit que's mereix.

COLORAINA.

Es molt d'agraïr l'interès que demostra en Montero, en poder donar a conèixer obres catalanes.

Es així com s'educa i catalanitza al poble. Recentment s'ha estrenat al teatre Nou, aon actúa l'esmentat actor, una obra lírica de l'excels poeta Guimerà i del catalaníssim mestre Morera.

Bé és veritat que ja era de tots coneguda «La Baldirona», que és l'obra a que'ns referim, però ofería la novetat d'haver sigut arranjada per a que En Morera pogués posar de relleu el seu talent i lo bé que domina la música popular catalana.

Es l'únic mestre català que pot posar música a una obra d'En Guimerà. No és que'ls demés mestres catalans no puguin fer-ho, però és quasi impossible trobar-ne un altre que s'identifiqui tant amb el temperament tràgic del més gran dels nostres poetes. En Guimerà és tràgic, fins quan vol convertir-se en saineter o comediògraf. «La Baldirona» n'és una bella mostra. No són lleugers somriures lo que fan dibuixar a flor de llavi els acudits i les situacions còmiques que conté l'obra, sino rialles fortes i grasses.

Amb la música d'En Morera, també succeeix lo mateix; no hi cerqueu exquisitats ni melodíes fàcils, sino combinacions orquestrals meravelloses, sonoritats inconegudes i un tecnicisme que's faría insoportable si no sapigués tanta harmonía.

Es llàstima que en el nostre Liceu es dongui encara acullida a les obres carrinclones de l'escola italiana, i's deixin de representar les d'En Morera. No és hora ja que s'arreconin per a sempre les òperes detestables i dolentíssimes que foren escrites per a que fessin equilibris amb la veu els artistes-aucells que tant estima el nostre públic?

En Morera té talent per a imposar-se, i és superior an En Mascagni, Puccini i altres neules que mercadejen amb la música.

Ben merescuts són, doncs, els aplaudiments que an ell i an En Guimerà dedica 'l públic que assisteix totes les nits a les representacions de «La Baldirona».

La música d'En Morera és inspiradíssima i eminentment catalana, i no cal parlar del llibre, perque ja tots coneixem l'obra del gran dramaturg, honra i gloria de Catalunya.

CANTACLAR.

* * *

ASSOCIACIÓ MUSICAL DE BARCELONA

Dilluns de la setmana passada la Associació donà son primer concert en el teatre Romea, que no sabem perquè encara s'anomena teatre català.

La Orquesta Sinfònica i son eminent mestre Lamotte de Grignon, estigueren magistrals.

La Sinfonía en fà (núm. 3) de Brahms era la primera obra que figurava en el programa, valent a la Sinfònica una llarga ovació.

L'esmentada Sinfonía és hermosíssima i no té rès que envejar a les composicions de més gran volada de la nostra època. Llàstima que no'ns fassin conèixer més obres de Brahms, perquè és un autor que cada dia logra interessar més als públics més cultes.

El mestre Lamotte ens captivà novament amb el seu «Scherzo», que és un treball contrapuntístic de gran valor.

El mestre Vidiella fou l'hèroe de la festa; per ell els anys no passen i és el mestre eminent de sempre. Podríen pendre exemple d'ell, els concertistes que pretenen *épater* al públic amb efectismes de mala llei. El mestre Vidiella no enlluerna, sinó que s'imposa per la seva delicadesa i per la seva suavitat. Digué la Sonata en fà, núm. 6, de Mozart, d'una manera insuperable.

El públic, durant tota la vetlla, l'ovacionà, com és mereixedor, per son gran talent.

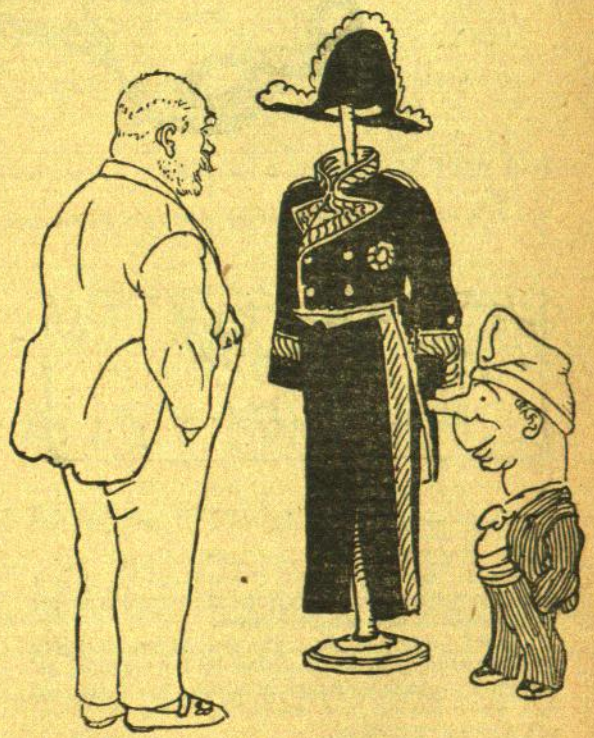
BEMOL.

* * *

Epígrama

A un «Orfeó», per cantar,
va ingressar en Quimet Roca;
però el mestre va notar
que mai obría la boca.
I un dia, ensajant, va dir-li:
—Senyor Roca, no se sent?...
—No ho extranyi,—aquest va fer-li—
jo canto... de pensament.

JOSEP BERNET TORRA.

—¿De què pensa disfreçar-se, senyor Andrade?
—De governador.
—Ben pensat; així ningú'l coneixerà.

LES MEDITACIONS DE L'OSSORIO:

—Tan mateix la policía ha millorat ben poca cosa des de la meva època...

DE LA COSSA

De la F. C. C. F.

Espanyol 2 goals.—Espanya 1 goal

Després de llarg temps que no havíem pogut veure un partit com cal, el diumenge vegèrem aquest match entre'ls dos temibles clubs.

La victoria tothom la creia pels rojos, però els *Reales* varen sapiguer treballar-ho i la truita va girar-se. Tota la lluita sigué igualada, fins arribar al final que'ls espanyistes, tocats de l'amor propi, varen dominar netament.

Els goals de l'Espanyol foren marcats, un pel ganyotaire Tormo — sempre sembla que'n fassi — i l'altre promogué un fort esbalot, puix el referée diu que la pilota havía entrat, mentres el públic en protestava. El goal de l'Espanya fou fet per en Passini d'un bon cop de *topi*.

En totalitat, un partit regular, sense pretensions, a pesar de que l'entrada valía una pesseta. La gent, com en els dies dels grans aconteixements. Molta i molt entesa.

L'èxit de la tarde fou en Grau, que va fer el difícil paper de *linesment*. Estava groc com la cera, quan és groga.

En Massana lluía la patadota. Que baixa... mullada...

CURSES

Qui no ha estat al Parc, no sab que cosa és riure. Va fer-se una cursa a peu organitzada pel nostre volgut amic senyor Maluquer, en quina hi prengueren part l'insignificant i reduit número de 97 corredors. Ah, fillets; allò semblava que tothom s'havía tornat boig. Allò era un pilot de carn que corría.

Dels 111 inscrits, 97 sortiren i 45 arribaren. Maluquer això és un èxit.

—Acabat, el *lechero* Prat, que val a dir-ho, quan no porta llet gasta abric, guants i botons, va intentar el record de la mitja hora, tot voltant el bogit al Saturno Parc.

T'envejo les cames, company. A l'acabar els trenta minuts havía corregut 9 kilòmetres 33'90 metres, que a 500 metres que consta, aproximadament, la volta, aneu comptant quanta aigua no hauría pogut pujar.

Aquesta vegada ha corregut uns quatre cents metres més que'l record anterior, també batut per ell.

DEL COP DE PUNY

Tal dit, tal fet. Ja tenim la gent del cop de puny engrescada.

La primera vetllada, de les moltes que'ns prepara la Penya Pugilista, tingué lloc el passat dijous en el temple enciclopèdic del carrer d'Aribau.

L'entrada era per invitació, que's pagava.

A sis *raunds* se varen fer tres combats entre en Marcet-Boada, Miró-Pichot i Artero-Torrens. Aquest últim match fou d'expectació. L'Artero, tot i l'ésser sabater, va demostrar que'n sabía. An en Torrens li tocà el rebre. Semblava un deixeble de Fantomas pel trajo.

El nostre Ramírez, campió Espanyol, lluità amb Hoche, según del campionat militar francés. L'exèrcit va dominar en superioritat i malicia, acabant els quartos d'en Ramírez, que's declarà vençut. Gran content dels molts tarumbes.

Aconteixement. Jim Henry, campió dels Pirineus Orientals, contra l'Armengol, campió d'Espanya.

Ho varen fer molt bé, agradant a tothom. L'Ar-

mengol és un trunfo; va imposar el seu saber... dar bolets, fins al 9 round, en quin l'Oriental—que constantment hi ballava la dança, un xic estrafeta—al caure 's fa mal al tocar amb els peus una galleda. Queda fent gemecs, vegent-se obligat a retirar-se. Se tornarà a fer.

Parlant de l'Henry, hi hà qui diu que fica els peus a la galleda.

Gent molta i lluites bones de debó.

ALTRES NOVES

El Català està a les portes de la gloria.

L'altre día varen festejar l'entrada de nous elements amb un explèndit dinar. Es parlà molt de l'avenir del Club i de la vinguda d'un formidable defensa francés. *Don Agustín* també diu que baixarà l'Allack, que actualment se troba a Anglaterra a perfeccionar-se a fí d'estar a l'alçada dels equipiers del Català.

Trovem que tot plegat és somniar un gloriós *per-vindre*.

—En la sessió de pugilato del dijous, en Lavista va fer un punt d'home, però d'home petit.

Tot just en Ramírez havía deixat el ring després de sa retirada, quan en Torrens diu: que en nom d'en Lavista desafía al vençut Ramírez. Home, home, al guanyador això; al vençut ho trobo un xic gallina.

Surt un'altra veu. L'Artero, reta an en Lavista i queda acceptat. El día del combat haurem d'avisar la Creu *Boja*. Això és un grà al nas, jove del Bricall.

També 's parlava d'un match de periodiqueros entre en Rué i en Sampere, a *duro* la entrada.

Llàstima que no's fassi, cregueu que riuríem.

—Els de la Secció de mar del Centre de Dependents, estàn molt animats. Tot són esperances.

Un amic em diu que's forma una tripulació de *canoa* amb xicots alts i forçuts, que estàn disposats a fer soroll i moure brega.

Volem batre als del *Real*, per a passar a la categoría dels *dos rals*.

Coratge, companys. Potser arribareu a la *pesseta*.

—La Societat Sportiva «Pompeya» treballa en gran manera arreglant un grandiós Parc de Sports, instalat en la Diagonal. Els projectes de la Directiva són grans, encare que més gran és l'estol d'hermoses noies que hi concorren.

Als primers la meva enhorabona, a les segones la meva admiració.

CARLITUS.

LL. B.—Ripoll. Abonades Ptes. 6'17; envíin's el saldo segons carta 6 Febrer.

A. T.—Mataró. Va l'aument que demana.

L. T.—Amer. Està bé, vingui quan vulgui. La col·lació va anar amb el n.º 12. La repetim.

J. B.—La una camina bé; l'altra s'enlaira tant, que's pert de vista. Va la primera.

M. B.—Avui va el dibuix que una etzegallada de l'impressor va deixar de banda en l'últim número.

L. C.—Ja ho veu, maca, perquè una llegídora de L'HEREU, ha d'ésser maca per força. Hem obert la secció i are aquí té la clau i entri quan vulgui.

R. T.—Sitjes. Va l'aument. Vinguin quartos.

J. S. S.—Pont. Està bé.

CABORIES

(Queda oberta aquesta secció, per a que puguin entrar-hi els grans que encare juguen, i els xics que fan de grans. Publicarem els noms dels endevinaires).

Una vegada era un senyor ric i paralític, a qui li agradava molt l'aviram, que tenía en son corral *conills* i *gallines*.

Aquest senyor tenía una raspa molt raspa, i un día va preguntar-li *quants conills* i *quantes gallines* hi havía al corral.

La raspa que va i torna amb eixa resposta:

Hi han 18 caps i 58 peus.

Veiam qui troba la resposta de la pregunta d'aquell senyor.

AIXERIT.

(La solució en el número vinent).

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6.

NOSTRA PROTESTA

No tenim temps, més que per a consignar la nostra més enèrgica protesta per el selvatge atentat que anit fou víctima nostra Administració.

Ni'l tenir-la situada en el domicili particular de nostre estimat amic D. Antoni Astell, ni la nocturnitat que feia preveure la solitut de l'Administració, detingueren el braç dels assessins, que a trets feriren a dos visitants que rès tenien que veure amb L'HEREU.

En el nombre vinent parlarem més clar.

LA DANÇA DEL DIA O «EL PACTE DE SANT GERVASI»